

ABY RADOST NEZMIZELA: JAK TRÁVIT ČAS BEZ PENĚZ A S RADOSTÍ?

Posledního půl roku o tom mluvíme pořád dokola. Co dělat, když rodiny v menších obcích chudnou a najednou si nemůžou dovolit to, co pro ně dřív bylo běžné? Dřív to bylo snadné – sbalit děti do auta a jet do města. Do kina, na nákupy, do aquaparku, na hory, na dovolenou. Jenže najednou tyhle možnosti mizí. A co teď? Sedět doma a říkat si, že to nějak přejde? Jenže ono to tak jednoduché není. Nikdo se nechce cítit jako ten, kdo „na to nemá“. Všichni víme, že se o tom nemluví. Místo abychom otevřeně řešili, jak trávit čas jinak, radši se stáhneme do sebe. Ale co když to jde jinak?

Co dělat, když komunitní akce nejsou pro každého?

Jasně, první, co člověka napadne, je: „Tak udělejme něco ve vesnici.“ Sousedí se můžou potkávat, děti si můžou hrát spolu, dá se organizovat ledacos – promítání, hry, výměnné bazárky, pečení na návsí... jenže ne každý je komunitní typ. Navíc po zkušenostech za polesní dobu víme, že lidé jsou spíše pasivní, proto taky řešíme udržení aktivity a podporu komunity. Takže co s těmi, kteří radši tráví čas sami nebo v rodinném kruhu (nebo hledají z rodinného kruhu únik, ale přesto fyzicky s rodinou být musí – co si budeme nalhávat, takových lidí jsme potkali dost), ale přesto chtějí mít možnosti?

Pokud někdo dřív jezdil na hory, k moři nebo do aquaparku, dělal to kvůli zážitku, ne proto, že by hledal společnost nebo to dělal proto, že se to prostě takto dělá. Jak teď nahradit to, co dřív bylo samozřejmé? Musí existovat i jiné varianty, než jen společné akce.

Může s tím něco dělat obec? A jak?

Dává smysl, aby s tím pomohly obce? A pokud ano, jakým způsobem?

- Má smysl podporovat rodiny finančně? Ale aby to zároveň nebylo vnímáno jako „sociální dávka“?
- Co když by obec vytvořila databázi dostupných aktivit v okolí? Jenže kdo by to četl?
- Má vůbec smysl dělat brožuru? Nebo jsou dnes lepší sociální sítě, komunitní výzvy, sdílené nápady mezi lidmi?

Jistota v nejistotě: Co vlastně chceme?

Nabídnout alternativu. Nechceme, aby rodiny, respektive jednotlivci v nich, ztratily radost jen proto, že už si nemůžou dovolit to, na co byly zvyklé. Jenže jak to udělat, aby to nebylo vnímáno jako náhradní řešení pro ty, co nemají peníze, ale jako něco přirozeného?

Protože možná se nejedná jen o peníze. Možná je to o tom, že jsme zvyklí trávit čas určitým způsobem a bojíme se ho změnit. A co když zjistíme, že to vůbec není na škodu?

Financováno
Evropskou unií

Máme ještě víc než rok na to, abychom to zjistili. Ale chceme to? A upřímně: jak to uchopit, aby to bylo relevantní pro projekt, abychom na konci projektu neřekli jen: „hmm“, tak zajímavé to bylo. Nevím, můžeme to testovat na naší rodině, taky jsme byli zvyklí utrácet peníze za zábavu, na kterou teď nemáme, ale my se zas dokážeme zabavit jinak (otázka je, co si o tom myslí naše děti 😊). Možná se zeptat dětí z těch rodin, možná rodiče plní přání dětí, i když je ty děti vůbec nemají...